

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ascensus Moysis in montem Seu De Oratione Tractatus Tribus Stationibus ac vijs Purgatiua Illuminatiua Vnitiua distinctus

Crombecius, Johannes

Avdomari, 1618

5. De negligentia secunda, causa culpabili distractionum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38133

6:
 inō memento, malum omne, quod homini potest accidere vel ab extrinseco nasci, vel à domestico hoste parari. Hæc pestis in pene- tralibus est, virus omne in te nascitur, & qui intus est hostis, tibi mortem comminif- citur & parat. Si quando illi ansam atq; oc- casionē præbes exterius; illā interiùs arripit illicò conspirat, aditumq; facit, & adver- sarium admittit. Denique, domesticum hostem extermina: occasiones fuge; & pacem & tranquillitatem in oratione invenies.

SECTIO QUINTA.

De negligentia secunda causa culpabili distractionis

1. **D**istractioes, ex negligentia sæpè pullulare, nemo sanè mentis facile negabit. Illa verò in omissione alicuius offi- cij quod adhiberi debet consistit. Hinc fa- mulum negligentem vocamus, qui quæ offi- cij sui sunt, vel prætermittit, vel perfunctoriè facit. Et nos servi inutiles ac negligentes di- cimus, cum ea, quæ ad orationis dignitatem spectant, quæq; usurpare deberemus, omit- timus. Hæc autem censeri possunt. Omissio gratiæ divinæ oblata, aut petendæ, aut com- parandæ. Sæpè enim Deus prævenit nos gratiâ sua, eamq; effluere permittimus. Di- cimus ergò tum negligentes, cum negligi- mus id officij, quo Dei favorem excipere,

*Negligẽ-
tia in ora-
tionibus.*

I.

F 5

aut

NVI

916

2. aut nobis conciliare deberemus, sine quo orationem debitè atq; attentè instituire non possumus. Item cum ad beneficia nobis præstita minùs attendimus, vt Deo grati, ac memores beneficiorum simus. Tum quoq; neglecti officij arguimur, cum ante orationè, dispositiones necessarias, de quibus ante copiosè egimus, minimè adhibemus: quæ petenda aut meditanda non prævidemus cum sine animi quiete, ac collectione ad orandum proficimus distractionibus ansam, atq; aditum prolixè præbentes. Cum orationis tempore, nec sensus externos, nec motus internos, orientesq; cogitationes coercemus, aut præscindimus, cum exterius ea tractamus, facimus, atq; exercemus, quæ cum oratione nostra nullum habent commercium, quæq; alijs loco, & tempore fieri oporteret: cum Deum nobis præsentem non reddimus, de eo ante orationem minimè cogitantes, nec ei reverentiam exhibentes. Deniq; cum orationis laudumq; divinarum ministerium, perfunctoriè, & quasi civile aut mechanicum opus peragimus.

Negligentiarum gradus.

2. Negligentiarum verò aliæ leves, aliæ supinæ, quasi affectatæ. Hæ posteriores in materia præsertim obligatoria graviorè subinde culpam generant: vt qui in notabili officij sui parte distractiones quæreret, aut affectaret. Cæterum pro gradu suo, plus minusve à Deo puniuntur.

3. Hug

3. Huc referri debent distractiones, quæ ex infirmitate nascuntur. Res enim difficilis est *Roma. 8.;* continere spiritum suum, & imaginationem *20.* palabundam cohibere. Sanctissimi quiq; ingemiscunt, & parturiunt vsq; modò. *Vani atq; enim & infirmitati huiusmodi, creatura subiecta est, non volens: non solum autem illa sed & Apostoli primitias spiritus habentes.* Et licet quando diligentiam adhibemus, quam possumus, à peccati labe immunes simus. Verùm quis ad hæc idoneus? Quis dicere potest, mundum est, cor meum; & quod facere debui, feci.

Remedia

4. Remedia sunt, magno imprimis animo statuere pro virili, eas & vitare, & non admittere, Sæpè enim defectus nostros, quos improbamus palpamus, & volentes retinemus, sine proposito eos deserendi, præsertim ubi nonnulla difficultas sese obijcit. Arduum sanè id est, perpetuò invigilare cogitationibus, mentem intra sese concludere; vagandi libertate se privare. Plurimùm sanè valet, cū in omni negotio molesto ac difficili; tum in attentione conservanda, firma ac constans animi resolutio. Alterum est nunquam desperare de acquirendo habitu attentè Deum precandi. Si enim adhibita contentione piissimi viri lubricam illam mentis volubilitatem adèdè difficulter coercent: quid erit si illi laxentur habenæ, ex desperatione tantæ molis superadæ? fac quod potes; tuis conatibus *aderit*

NVI

416

aderit bonus dominus, quos minimè secun-
dabit, si animum abijcias. In quo valde illi
displicebis; vel quia sòcordiam foves, ani-
miq; fortitudinem atq; constantiam deseris;
vel quia de eius auxilio cū quo plurima eaq;
magna potest efficere diffidis.

3. Pœnitentiæ subinde subeundæ sunt, si
quando tepiditas surrepat; excitandi spiritus,
aut pia lectio, aut examine particulari ad-
hibito, sacramentorum vsu; consilio directo-
ris: exigendæ pœnæ, si quando propositum
transgressus fueris.

4. Initio orationis Deum precare, vt caco-
dæmonis illusiones abigat, manu protectrice
advenientes repellat, mentem roboret, atq;
illustret cælesti luce, & animum delectatione
perfundat, vt orationem cum voluptate, qua
quasi vehiculo laborem & molestiam levat,
perficias.

5. Quòd si contingat in decursu orationis
animum aliò transferri; vbi animadvertis,
brevis, Deo propitiato, illicò abruptas, par-
tesq; in vnum coire facias, & perge alacriter
vt poteris. Sensim enim disces, primùm,
longiores moras non admittere. Tum faci-
lius redire ad rem. Deniq; & rarò à te divelli
& facillimè te tibi ipsi reddere.

6. In fine orationis observa, an occasio-
nem vanis imaginibus dederis. Castiga ne-
gligentias quantumcumq; exiles: nam per-
tur;

turbationes ille velle censetur, qui causam & occasionem, vel admittit, vel cum potest non removet. Vide etiam quibus auctoribus aut fontibus ea excitata fuerint, an a demone, an passione, an incentivis carnis, an prava consuetudine; Item utrum initio, medio, aut fine. Hæc via est artem bene orandi ad discendi. Si res bene successit, gratus esto ei, qui tibi eam gratiam largitus est.

SECTIO SEXTA.

De otio, tertia causa culpabili distractionum.

1. **T** Ribus ex capitibus otium orationi præsertim mentali officit, & turbationes generat cum ex parte auxilij cælestis: repugnatum ex indispositione orantis: tum deniq; ex natura otiositatis.

Et quidem ex parte Dei, cuius est opem necessariam fundendæ orationi præbere, quam si subtraxerit frustra de successu speramus. Ex parte Nam quid oremus sicut oportet nescimus, sed ipse Dei spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. At spiritum hunc Dominus dare otiosis non statuit, teste eodem Salvatore, qui ait, magis Pater vester cælestis dabit spiritum bonum, petentibus se. Non ergo spiritus hic inertibus datur, sed obnixè à Deo petentibus.

2. Accedit potissimum eos Dei gratiam promereri qui puritati student, & peccatorum vel etiam negos minimos refugiant. At otium vitiorum

NVI

416